

Speciaal nummer : vijf pagina's in het Nederlands

lesoir.be

LE SOIR

Enmalige
uitgave

LE SOIR EN VLAANDEREN

Vorm uw eigen mening

Béatrice Delvaux
HOOFDREDACTRICE

Het exemplaar van *Le Soir* dat u vasthoudt, is heel bijzonder. Nooit eerder is *Le Soir* in het Nederlands verschenen. Nooit eerder werd de krant in heel Vlaanderen verdeeld. Vandaag is dat het geval. Vijf pagina's van de krant richten zich in het Nederlands rechtstreeks tot het noorden van het land. Waarom? De karikatuur die een dominante partij in Vlaanderen van onze krant maakt, is niet langer aanvaardbaar. *Le Soir* heeft als Franstalige krant uitgesproken meningen, ze schrikt niet terug voor de polemiek. We zijn ambitieus in onze berichtgeving over de communautaire problemen en de lopende onderhandelingen en nemen daarbij gedurfde redactionele standpunten in. Of die nu bevallen of niet heeft geen belang; ze zijn er niet op gericht te verleiden. Maar volgens ons verdienen ze meer dan de samenvatting die er onlangs van gemaakt werd: « *Le Soir, dat is zelfs niet goed genoeg als toiletpapier.* » We gaan herhaaldelijk in dialoog met de Vlaamse media en de opiniemakers in het noorden van het land. Ongeacht of

ze op dezelfde manier denken als wij. Wij houden van polemiek, van het debat. En van rechtstreeks contact. Het is dat contact dat we vandaag opnieuw willen opnemen. Door u stukken voor te schotelen van een dossier, zodat u uw eigen mening kunt vormen, met volle kennis van zaken.

Wet u dat *Le Soir* momenteel het Franstalige medium is dat de Franstalige lezers het meest informeert over alle aspecten van de actualiteit in het noorden van het land: politiek, maar evengoed cultuur, televisie, opinies, economie, sport...? Wist u dat wij een team van acht journalisten hebben die uitsluitend aandacht hebben voor de politieke actualiteit bij jullie? Weet u dat *Le Soir* dagelijks groot opinies brengt die leven in het noorden van het land, van niet-separatisten tot de Vlaamse beweging, van links tot rechts? We moeten niets bewijzen aan Vlaanderen, maar twee engagementen kunnen we wel garanderen: de kwaliteit van onze journalistieke aanpak, en het aanbod van een palet opinies dat onze lezers in staat stelt hun eigen mening te vormen, omdat ze toegang hebben tot alle elementen en alle actoren in het communautaire dossier. Het is niet onze intentie wat we schrijven en onze standpunten te verdedigen tegenover Vlaanderen. Maar we willen het noorden van het land erop wijzen dat we, in tegenstelling

tot de karikatuur die de N-VA tegenwoordig van ons maakt, een passionele en heel grote interesse koesteren voor wat er leeft bij jullie. En dat onze verslaggeving in geen enkel geval gereduceerd kan worden tot de idee dat we « Vlamingenhaters » zijn. Die term is op zich ondraaglijk, en kwetsend. En hij klopt niet.

Haar staat niet in het programma van ons redactioneel project. Onze uitgesproken redactionele standpunten - die het noorden van het land soms gechoqueerd hebben - verwierpen stevast uitsluitend factoren die dat terugplooiën op zichzelf voeden, de afwijzing van de andere. Dat is wat ons bang maakt voor het nationalisme, waar het ook beleden wordt. Wij bouwen graag bruggen. En als we het overleven van het Belgische model verdedigen, dan is dat niet uit winstbejag, uit vrees om de beruchte transfers te verliezen of vanwege Franstalig atavisme. Neen, het is omdat we geloven in de deugden van een mix van culturen en talen, in de noodzaak om dit - tegelijk zo verschillend en zo dichtbij - België te doen functioneren, als een soort mini-Europa. Als we dat nieuwe Belgische model mislopen, betekent dat dan ook niet de mislukking van Europa? Blijkt de mislukking een feit, dan zullen we dat zonder nostalgie aanvaarden, en werpen we ons op de toekomst. Maar we zullen

het aanvoelen als een jammerlijke zaak. Volgens Bart De Wever is *Le Soir* dus zelfs niet goed genoeg als toiletpapier. *Le Soir* heeft met haar redactioneel project niets anders op het oog, herhaalt de leider van de N-VA, dan hem te verdrinken, te interneren of te behandelen als een nazi. En dus, besluiten partijleden, zou de krant verboden moeten worden in openbare bibliotheken in Vlaanderen...

Je mag *Le Soir* echt niet reduceren tot dát. Dat wilden we u laten weten, rechtstreeks. Door u alle stukken van het dossier voor te leggen. Dat is ons enige doel. Als we een discussiemotief voeren met de leden van de Vlaamse publieke opinie, laat dat dan zijn op basis van een goede kennis van de realiteit of omdat onze meningen, over de toekomst van Brussel, over de toekomst van het land, over de nota van de ene of de andere formateur, over de sociale zekerheid, enzovoort, vragen stellen. Maar niet op partiële of gekleurde basis. En waarom bovendien besluiten dat we, omdat we niet dezelfde mening hebben, omdat we stevig in de clinch gegaan zijn, niet meer naar elkaar kunnen luisteren en niet meer kunnen praten, en elkaar alleen nog kunnen boycotten of beleiden? Wij dachten altijd dat de uitwisseling van ideeën en de dialoog, hoe hard en scherp het conflict ook is, nooit onderbroken mogen worden.

Hoe moet u deze speciale editie gebruiken? De krant begint met vier pagina's in het Nederlands. De eerste twee gaan in op de manier waarop *Le Soir* bericht over Vlaanderen: haar journalistieke uitgangspunten, haar regelmatige columnisten, haar publicaties met opinies, haar uitwisselingen met *De Standaard*, *De Morgen*... Daarnaast is er wat *Le Soir* schrijft, haar recente opinies over de communautaire kwestie. We vonden het essentieel dat ook dat opgenomen werd in deze context.

De laatste twee pagina's leggen de elementen voor die aan de basis liggen van de kritiek van de N-VA. Althans, volgens ons, want Bart De Wever heeft altijd geweigerd in te gaan op onze verzoeken om elkaar zelfs informeel te ontmoeten voor een openhartige discussie. Is *Le Soir* een handige vijand? Komt ons imperfecte maar alleszins hartstochtelijke werk om de twee delen van het land met elkaar in contact te brengen ongelegen? Lees de teksten, dompel u onder in het dossier. En oordeel zelf, rechtstreeks en niet bij volmacht, of *Le Soir* de vijand van Vlaanderen is of een van zijn beste gesprekspartners: gepassioneerd, nieuwsgierig, kritisch, veeleisend en... Franstalig. Weet goed: media zijn er om te informeren, om ideeën in omloop te brengen, niet naar een consensus te zoeken. Daar zouden ze aan sterven.

LE SOIR

« *Le Soir* » werd meer dan 120 jaar geleden geboren. Ze werd destijds opgevat als een gratis krant, die zich bewust onafhankelijk opstelde tegenover politieke en financiële lobbygroepen en aandeelhouders. Toen al wilde ze heel duidelijk onafhankelijk zijn, vandaag de dag is ze dat meer dan ooit. Haar aandeelhouder is nog altijd verbonden met de familie die de krant stichtte. Het gaat om de groep Rossel, die in de voorbije jaren drie keer zo groot is geworden en actief is in het Waals en Brussels Gewest (Groupe Sud Presse, Vlan...), maar evengoed in Frankrijk met « La Voix du Nord » (van Lille-Rijsel tot Amiens) en in Vlaanderen. Rossel is namelijk samen met De Persgroep aandeelhouder van « De Tijd », « L'Echo » en Références-Vacature, samen met Centra van Metro, samen met Roularta van verscheidene websites. « *Le Soir* » bereikt via print en het internet dagelijks 748.000 lezers, en staat daarmee aan de kop. De terugval van de papieren oplage wordt gecompenseerd door nieuwe ontwikkelingen op het vlak van internet, mobiele telefonie en de iPad. Nooit sinds zijn creatie heeft het 'merk' « *Le Soir* » zo'n impact gehad.

- Blz. 2** Wat « *Le Soir* » over Vlaanderen zegt
- Blz. 2** « *Le Soir* » is de franstalige krant die het hardst investeert in berichtgeving over Vlaanderen
- Blz. 2** De Vlamingen en nederlandstalige Brusselaars die regelmatig aan het woord komen in de krant
- Blz. 3** De gemeenschappelijke initiatieven noord/zuid
- Blz. 4** Wat Bart De Wever vertelt over « *Le Soir* »
- Blz. 4** Alle N-VA'ers hebben een spreekverbod gekregen
- Blz. 5** De « Kind-koning affaire » en andere zaken uitgelegd

CINÉMAS
MARCHÉS

18 NÉCROLOGIE
25-26 PETITES ANNONCES

28 THÉÂTRES
28 JEUX & BD

36
37

Wat « Le Soir » over Vlaanderen zegt

KORT GEZEGD
« Le Soir » is de Franstalige krant die het hardst investeert in berichtgeving over Vlaanderen. Lees hier hoe ze dat doet.

Het lot der Belgen

Het cijfer mag banaal zijn, het ware drama op deze 148ste dag van de crisis is dat bepaalde politici de burger het hoofd liever nog wat gekker maken dan de Belgische realiteit op een volwassen manier te bekijken. Ze ontketen een « tweede granaat », het beruchte BHV, terwijl België nood heeft aan een diepgaande aanpak.

Ja, dit land heeft wanhopig nood aan staatsmannen! Die beslissingen nemen, niet in het belang van hun partij of hun gemeenschap, maar om dit land een regering te geven die de dringende problemen van de maatschappij aanpakt: pensioenen, concurrentie, milieu, onderzoek, onderwijs.

Ja, België moet een grote staatshervorming doorvoeren. De Franstaligen zijn geen vragende partij, maar de Vlamingen eisen ze. Proberen die staatshervorming af te wenden, heeft geen zin: het is hoog tijd om de voorwaarden van het samenlevingscontract te herzien.

Maar die hervorming mag in geen geval in paniek tot stand komen. Het profiel van het land moet hertekend worden volgens twee criteria: een grotere efficiëntie van het beleid, en aandacht voor de alsmaar meer uitgesproken culturele en ideologische verschillen tussen het noorden en het zuiden.

Het gezicht van dat « nieuwe België » moet besproken worden in een kader waarin alle partijen tegenwoordig zijn, meerderheid en oppositie. Als oranje-blauw mislukt, dan moet er maar een regering van nationale eenheid komen die zich uitsluitend buigt over de

staatsvorming. Als oranje-blauw er komt, dan moet die coalitie een institutionele rondetafelconferentie bijeenroepen.

Die grote staatshervorming mag in geen geval raken aan de interpersoonlijke solidariteit en de fundamentele van de Belgische staat. Bepaalde bevoegdheden moeten uiteraard gereorganiseerd worden, maar andere moeten dan weer gehiefederaliseerd worden. Bovendien moet werk gemaakt worden van een gemeenschappelijk gebied of moeten andere ideeën uitgewerkt worden die een gemeenschappelijke Vlaams-Franstalige politieke en electorale ruimte realiseren.

Maar BHV? Het spreekt voor zich dat een oplossing gevonden moet worden voor de toekomst van dat beruchte arrondissement. Maar het is al even duidelijk dat de Franstaligen in het heersende separatistische klimaat elke toegeving moeten weigeren die de toekomst van Brussel in gevaar brengt en die de rechten van Franstaligen in de faciliteitengemeenten bedreigt.

De uitbreiding van Brussel, opgevat als een onmisbare herstructurering van de levensruimte van de hoofdstad van België, is een lang hoofdstuk waard in die grote institutionele hervorming.

Drie dagen voor de nutteloze en egocentrische dramatisering omtrent BHV is het tijd voor het gezond verstand: er moeten compromissen gesloten worden. Elke kant zal punten verliezen en winnen. Een splitsing van BHV zonder meer doet dat gezond verstand geweld aan. En hetzelfde geldt voor een onbuigzame verwerping van een staatshervorming. België moet hertekend worden. Uit respect voor de belangen van alle burgers. ■

BÉATRICE DELVAUX, HOOFDREDACTRICE, 5 NOVEMBER 2007

Brussel is niet te koop

Vlaanderen heeft een nieuwe koning verkozen. Een nieuwe held. Het succes, zowel qua stemmen als qua zetels, is enorm. Maar De Wever mag gekroond worden tot een van de populairste politici in de Vlaamse geschiedenis.

Vlaanderen heeft gesproken. Alle partijen in het noorden hebben kiezers verloren aan de N-VA. Van buiten af bekeken, spreekt daar maar één boodschap uit: de belangrijkste Vlaamse partij is separatistisch. De Wever is de nieuwe meester van het politieke spel in België. Zal hij er ook de doodgraver van worden?

De verkiezingsoverwinning plaatst De Wever in een extreem machtige positie, binnen Vlaanderen maar ook ten aanzien van de Franstaligen. Sommigen spraken gisteren over een aardschok, over een moment zonder voorgaande in de vaderlandse geschiedenis. Het is hoe dan ook historisch.

Die onmiskenbare overwinning heeft echter ook haar grenzen, met name door de omvang ervan. De Vlamingen die op De Wever gestemd hebben en zijn kroning mogelijk hebben gemaakt, hebben hem niet gevraagd het land in twee te snijden - althans niet onmiddellijk - of aanstonds de Vlaamse onafhankelijkheid uit te roepen. Ze roepen uit

alle Franstaligen gehecht zijn). Die twee mannen hebben het lot van België in handen. We moeten ze krediet geven op dit heikel moment in onze (nog) gemeenschappelijke geschiedenis; gisteren hebben ze alvast het signaal gegeven dat ze het begrepen hebben. Nu het nog concreteren. Dringend. ■

Béatrice Delvaux, hoofdredactrice, 14 juni 2010

Brussel is niet te koop

Niemand kan op dit moment zeggen of de institutionele onderhandelingen zullen slagen. Maar de Vlamingen hebben de hoofdvogel al afgeschoten: als er een akkoord komt, dan zal het zwaartpunt van België verplaatst zijn en zullen grote bevoegdheden verschoven zijn van het federale niveau naar de gewesten. Wat in 2007 nog verworpen werd, wordt nu aanvaard. Er wordt nog wel gedisussieerd over de omvang van de overhevelingen, maar het principe zelf wordt niet meer in vraag gesteld.

Oké dat er een grote staatshervorming komt, maar er kan absoluut geen sprake van zijn dat Brussel op verdoen wijze onder voogdij van Vlaanderen geplaatst wordt of dat Brussel opgekoeld wordt. Want dat gebeurt er als de Franstaligen toegeven aan de eisen tot communautarisering - en niet tot regionalisering - van bevoegdheden, zoals pletseling weerklinkt in Vlaanderen.

Er kan geen sprake van zijn dat de hervorming waarover momenteel onderhandeld wordt er toe leidt dat de Vlamingen Brussel over enkele jaren kunnen beschouwen als hun bezit, waardoor het pad geëffend wordt voor de onafhankelijkheid. De discussie die momenteel aan

de gang is tussen de onderhandelaars is cruciaal. Brussel moet een nagenoeg autonoom gewest blijven en moet gefinancierd worden. Het kan niet dat de inwoners van Brussel anders behandeld worden, afhankelijk van de vraag of ze zich Vlaming of Franstalige noemen. De Vlamingen zouden elk vergelijkbaar systeem weigeren om hun grondgebied. Ze hebben overigens genoeg kritiek op Franstaligen die zich beroepen op de mensenrechten en het territorialiteitsbeginsel niet respecteren. Geldt dat verwijt dan niet meer als je een Vlaming bent die in Brussel woont?

Er zijn tal van argumenten om die ongelijke behandeling te weigeren van individuen die op hetzelfde grondgebied wonen: de creatie van een « subnationaliteit », aanzetten tot een vorm van dumping.

Maar het voornaamste motief voor een « absoluut niet » tegen een communautarisering van bevoegdheden is dat de Vlaamse voorstellen gericht zijn op een sluipende annexatie van Brussel, die op termijn de onafhankelijkheid van Vlaanderen mogelijk maakt.

Het noorden van het land eist al maanden een verschuiving van het zwaartpunt van het land en van federale bevoegdheden; het is goed op weg om dat voor elkaar te krijgen. De Franstaligen hebben een lang en heel moeilijk deel van de weg afgelegd door die copernicaanse omwenteling te aanvaarden.

Maar als de reële doelstelling van de Vlamingen de onafhankelijkheid is via de annexatie van Brussel, dan moeten ze dat duidelijk zeggen en rechtuit en direct onderhandelingen aanvatten over de splitsing van het land. Maar in dat geval kunnen ze maar beter weten: de Franstaligen zullen Brussel nooit opgeven. Uit principe en vanwege haar economisch en cultureel belang. Met 90 procent Franstaligen zal Brussel nooit een Vlaamse stad worden. ■

Béatrice Delvaux, hoofdredactrice, 13 augustus 2010

Absoluut tweetalig zijn

Er zijn 1001 manieren om tweetalig Frans-Nederlands te worden. De school alleen - en dat blijft een schandaal - slaagt daar niet in, tenzij ze immersieonderwijs aanbiedt. Eigenlijk is de enige keuze die je vandaag de dag niet kunt maken is de keuze dat je niet tweetalig wilt worden. De gedachte dat het met het oog op een eventuele splitsing van het land weinig zin heeft nog Nederlands te leren, kan eerlijk gezegd nooit een excuus of een alibi zijn. Want de splitsing blijft heel hypothetisch, en al te veel generaties Franstaligen hebben zich in het verleden bediend van dit soort excuses.

Het is een feit dat het in dit land, dat nog altijd één is en bestaat uit twee dominante gemeenschappen, logisch zou moeten zijn om twee talen te spreken en zich op die manier onder te dompelen in de cultuur en de achtergrond van de andere. En het is ook gewoon een feit dat tweetaligheid vaak rijmt met financiële belangen - wat talrijke restauranthouders in de Ardennen al lang begrepen hebben.

Nóg praktischer, en nóg recenter: wie vandaag de dag een promotie in de wacht wil slepen of een groot bedrijf wil leiden dat op nationaal niveau actief is, moet het Nederlands én het Frans beheersen.

De tijd is voorbij dat een maximum aantal Franstaligen aan het hoofd stond van Belgische ondernemingen. Tegenwoordig heeft het merendeel van de bedrijven in de Bel-20 Vlaamse bedrijfsleiders en

hoge kaderleden, ook in de personeelsafdeling. Een Franstalig kaderlid dat de andere taal van het land niet machtig is, maakt nog maar weinig kans.

Ook op psychologisch vlak maakt dat een verschil. Als je bij het begin van een al dan niet politiek gesprek of onderhandeling verwacht dat de Vlaming aan de andere kant zich in het Frans uitdrukt, dan plaats je de Franstalige automatisch in een zwakke positie. Wie nog twijfelt aan de kracht van een perfecte beheersing van het Nederlands moet maar eens opnieuw kijken naar het optreden van Paul Magnette op de VRT. Pletseling had de PS een dodelijk wapen gevonden om Vlaanderen ervan te overtuigen dat de N-VA zeker niet op alle vlakken gelijk heeft. Handig, niet? Hoe nobel of cynisch de motieven ook zijn, dit staat als een paal boven water: tweetalig zijn is niet langer aan zich voorbij mogen laten gaan. ■

Béatrice Delvaux, hoofdredactrice, 23 september 2010

We zullen de Brusselse rand wat moeten lossen

Wie gelooft er nog in het koninkrijk België en wie niet? Dat is de eerste vraag voor de onderhandelaars.

Het eerste taboe dat moet sneuvelen? Dat van het bestaan zelf van België. Dat is de vraag die de onderhandelaars elkaar moeten stellen.

Waarom zou je hardnekkig een broos scheepje tegen de nationalistische stormen blijven verdedigen als maar een handvol mensen er nog in gelooft? Men moet zonder valse schaamte, zonder schijnheiligheid partij kiezen voor het kamp dat het koninkrijk wil behouden of het kamp dat het wil verzwakken om het zo snel mogelijk van de kaart te wissen.

Zowel aan de onderhandelingstafel als tegen hun publieke opinie moeten de Franstaligen klaar en duidelijk zeggen dat ze niet alles veil hebben voor België, dat ze weigeren een staat overeind te houden die geen solidariteit kent en waar Brusselaars tweederangsburgers zijn. Als we dat durven, doorbreken we officieel een taboe dat achter de schermen van de politieke partijen en in delen van de publieke opinie in feite al niet meer bestaat. Het zou een daad van moed zijn die, als ze in het andere kamp weerklinkt vindt, het land vele maanden van crisis zou kunnen besparen voor we er ofwel een einde aan maken, ofwel het vertrouwen tussen Noord en Zuid herstellen. Het zou een daad zijn die duidelijkheid schept.

Veronderstel dat er inderdaad open kaart wordt gespeeld en dat een grote meerderheid voor België zou kiezen. Het zou weinig aan de problemen veranderen. We zouden dus nieuwe taboes moeten doorbreken, aan beide kanten. Buitengewoon symbolische taboes, die enkele weken geleden nog onaanstaafbaar leken. Maar wie had kunnen denken dat deze crisis, die in 1999 met de resoluties van het Vlaams Parlement begon, ons land een triest wereldrecord zou opleveren? We moeten dus taboes doorbreken, en niet de minste...

De Franstaligen moeten de Brusselse rand wat lossen. Het is het meest symbolische dossier van de crisis. De groeiende autonomie van Vlaanderen aanvaardt geen Franstalige

olievlek die zich blijft uitbreiden. De Belgische vrede zal op dat vlak grote toegevingen van de Franstaligen eisen. Ze zullen moeten afzien van specifieke eisen voor de 29 gemeenten zonder faciliteiten. Zaventem en Dilbeek zijn Vlaamse gemeenten en wie er gaat wonen, moet beseffen dat hij naar Vlaanderen verhuist. Omgekeerd moeten de Franstaligen in de zes faciliteitengemeenten, waar zij in de meerderheid zijn, onontvremdbare rechten krijgen op het vlak van cultuur, onderwijs, de betrekkingen met het bestuur.

Maar waarom zou men op het electorale vlak in de faciliteitengemeenten een bastaardformule in het leven roepen, met een inschrijvingsrecht in Brussel? Waarom de Franstaligen van Vlaanderen niet aanmoedigen om in hun kiesomschrijving hun eigen kandidaten te verkiezen? En van de heiligste taboes van de Franstaligen.

Afzien van de uitbreiding van Brussel. Als België verdeeld zou worden, zou een uitbreiding onontvremd zijn om de territoriale eenheid van de Waals-Brusselse Federatie te verzekeren. Maar als België bekrachtigd wordt, is het nergens voor nodig Vlaanderen een stuk Zoniënwoud af te nemen en daar een hoge prijs voor te betalen. Maar een stedelijke gemeenschap zou welkom zijn.

De interne reorganisatie van Brussel. Nee, in Brussel is niet alles piekfijn geregeld... Vooral de verdeling van de bevoegdheden tussen de gemeenten en het gewest moet worden besproken en herzien. Zonder automatisch bang te zijn voor een Vlaamse wil om Nederlandse instellingen meer macht te geven via de (paritaire) gewestelijke instantie en ten koste van de gemeenten. Dat debat moet op tafel komen. In Brussel, want het is het debat van de Franstalige en de Nederlandse Brusselaars.

geen gezamenlijk bestuur. Brussel is uiteraard een volwaardig gewest. Maar het is ook de hoofdstad van de federale staat en van de Franse en de Vlaamse gemeenschappen. In dat opzicht zou een structuur waarin de gemeenschappen, de federale staat en de gewesten vertegenwoordigd zijn om over de grote uitdagingen van Brussel mee te praten, iedereen een gevoel van betrokkenheid geven, ook op financieel vlak.

En vooral, niet langer bang zijn. Verantwoordelijkheid, fiscale autonomie, grote transfers aandurven. De Franstaligen zijn terughoudend, in het defensief gedrongen, bang om iets te vragen. Beschrijf hun project maar eens! Omdat ze het einde van België niet willen versnellen, maar ook omdat ze elkaar niet vertrouwen, hebben de Franstalige partijen geen gemeenschappelijk project gedefinieerd als tegenwicht voor de Vlaamse Ocotopus. Er is natuurlijk Plan B, maar dat wordt pas relevant als het land uiteen zou vallen. Hoe moeten we België hertekenen, voor het zo ver komt? De Franstaligen durfden er niet over te praten. Het was taboe. Dat moet gedaan zijn. We moeten aanvaarden dat Wallonië en Brussel niet onvermijdelijk de verliezers van een grote staatshervorming moeten zijn. Aanvaardt dat verantwoordelijkheid een kardinale deugd is. Dat sommige bevoegdhedstransfers, zoals de regionalisering van Justitie, in geen enkel opzicht aanvaardbaar zijn. Dat de fiscale autonomie, via de belasting op de natuurlijke personen, samengaat met een ingrijpende regionalisering en dus « geslikt » moet worden. Maar anderzijds zijn er taboes waarop de Franstaligen nooit zullen toegeven: het behoud van de solidariteit tussen de mensen maar ook tussen de entiteiten van het koninkrijk. ■

Veronique Lamquin, chef politiek, 17 februari 2011

De journalisten

Martine Dubuisson
Journaliste. Bericht over de communautaire onderhandelingen, met bijzondere aandacht voor de Vlaamse partijen, vooral CD&V.

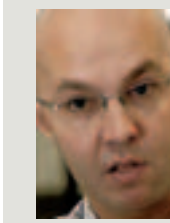
Michelle Lamensch
Journaliste. Bericht over de rand.

Véronique Lamquin
Chef politiek

Olivier Mouton
Journalist. Coördineert de initiatieven met Vlaamse kranten en voedt de opiniëpagina's met Vlaamse standpunten.

Jan Goossens
Directeur van het KVS in Brussel en kroniekschrijver.

Dave Sinardet
Politoloog aan de Universiteit Antwerpen. Is om de vijf weken kroniekschrijver voor de rubriek « Vlaamse Stoemp ».

Luc Van der Kelen
Politieke hoofdredacteur van *Het Laatste Nieuws* en om de vijf weken kroniekschrijver voor de rubriek « Vlaamse Stoemp ».

Liesbeth Van Impe
Politiek journaliste van *Het Nieuwsblad* en om de vijf weken kroniekschrijver voor de rubriek « Vlaamse Stoemp ».

David Van Reybrouck
Cultuurhistoricus, archeoloog en schrijver. Is om de vijf weken kroniekschrijver voor de rubriek « Vlaamse Stoemp ».

Dirk Vanoverbeke
Journalist. Bericht over de Vlaamse instellingen (regering, parlement, partijen...), het leven in Vlaanderen, en werkt mee aan de editie voor de rand.

Didier Haine
Freelancejournalist. Drogenbos en Wemmel.

Pierre-Yves Meugens
Freelancejournalist. Linkebeek en Sint-Genesius-Rode.

Julie Vanstallen
Freelancejournalist. Kraainem en Wezemeebeek-Oppem.

Carl Devos
Politoloog, hoogleraar aan de faculteit politieke en sociale wetenschappen van de Universiteit Gent.

Mark Eyskens
Minister van Staat, doctor in de rechten van de KU Leuven. Woont in Heverlee en heeft meer dan 40 boeken geschreven.

Bart Maddens
Politoloog en hoogleraar aan de KU Leuven. Is secretaris van het Centrum voor Staatshervorming van het Vlaams Parlement geweest.

Luc Tuymans
Woonst en werkt in Antwerpen. Wordt naast Jan Fabre en Wim Delvoye beschouwd als een invloedrijke hedendaagse kunstenaar.

Lucas Vander Taelen
Acteur, ex-zanger van Lavi Ebbel. Woont in Vorst (Brussel) en is Vlaams parlements lid voor Groen I.

Ze schrijven regelmatig in de krant

De gemeenschappelijke initiatieven noord/zuid

De confrontatie noord-zuid maart-april 2007

13 december 2006. De fictieve documentaire Bye Bye België. De op RTBF zorgt voor ophef. « We zijn die clichés beu », buldert Peter Vandermersch, hoofdredacteur van *De Standaard*. De dag erop stelt een « brief aan onze Vlaamse vrienden » op de voorpagina van *Le Soir* voor ze te bestrijden door een journalistieke samenwerking tussen beide kranten. Tussen 24 maart en 21 april 2007 sloegen *Le Soir* en *De Standaard* nogal wat vooroordelen aan spaanders in de gemeenschappelijk gepubliceerde « Confrontatie noord-zuid ». Een peiling wijst op de gehechtheid van de Belgen aan hun land maar ook op de bereidheid van de Franstaligen tot grote hervormingen. Een enquête over de sociale zekerheid wringt de vooroordelen over de transfers van noord naar zuid de nek om. De muur van onbegrip en niet-dialoog is doorbroken.

Toernee générale mei 2010

De verkiezingen van juni 2010 beloven op communautair vlak heikel te worden na de beslissing van Open Vld om uit de regering-Leterme te stappen. Maar wat denken de Vlaamse en Franstalige publieke opinie over het politieke klimaat? Journalisten van beide redacties ontmoeten burgers in het theater, op café, op straat... Er klinkt grote onrust door maar ook de wil om vooruit te gaan. Zowel *Le Soir* als *De Standaard* ontwaken in hun reportages wat zich zou vertalen in de overwinning van N-VA en PS.

50 opinieleaders 29 mei 2010

Het is het eindpunt van *Toernee générale*, nog altijd in de vorm van een nauw partnerschap tussen *Le Soir* en *De Standaard*. Vijftiengestig Franstalige opinieleaders en 25 Vlaamse drukken hun gevoel uit bij de institutionele blokkering. En dit verbaast ook. Aan Vlaamse kant stellen sommigen de al te agressieve Vlaamseleuvenvlag aan de kaak en drukken ze de wens uit dat het land eindelijk eens zou functioneren... Aan Franstalige kant blijkt opnieuw een bereidheid tot hervormingen. Conclusie van een hoofdstuk die dag: « *Onthouden* » van de Vlaamse kant. « *Maar waarom moeten de Franstaligen die een hoofdrol spelen in de geschiedenis van de communautaire verhoudingen tussen Vlamingen en de Franstaligen in de geschiedenis van de Franstalige gemeenschappen? Het is een hartskreet en nog altijd blijkt er een verlangen uit om te begrijpen wat er leeft in Vlaanderen. « Maar waarom moeten de Franstaligen die een hoofdrol spelen in de geschiedenis van de communautaire verhoudingen tussen Vlamingen en de Franstaligen in de geschiedenis van de Franstalige gemeenschappen? Het is een hartskreet en nog altijd blijkt er een verlangen uit om te begrijpen wat er leeft in Vlaanderen. « Maar waarom moeten de Franstaligen die een hoofdrol spelen in de geschiedenis van de communautaire verhoudingen tussen Vlamingen en de Franstaligen in de geschiedenis van de Franstalige gemeenschappen? Het is een hartskreet en nog altijd blijkt er een verlangen uit om te begrijpen wat er leeft in Vlaanderen. »*

Wat wil Vlaanderen? 4 en 5 september 2010

Elio Di Rupo, voorzitter van de PS en aangesteld tot preformateur voor een regering door de koning, gooit na 58 dagen de handdoek in de ring. Het onbegrip is groot en aan Franstalige kant wijst men met een beschuldigende vinger naar N-VA en CD&V. « *Maar wat wil Vlaanderen?* » vraagt Béatrice Delvaux zich af in haar hoofdartikel. Een dag later kwam het droge antwoord in sommige Vlaamse media: « *Wat wij willen?* » Hebden jullie dat nog altijd niet begrepen? Maar dat weerhoudt *Le Soir*, *De Standaard* en *De Morgen* er niet van om in tens te blijven uitwisselen.

Editie voor de rand
Op 15 maart 2011 lanceerde *Le Soir* een regionale editie helemaal gewijd aan de rand rond Brussel. Het is een aanvulling op de vijf al bestaande regionale edities: Namen/Luxemburg, Henegouwen, Luik, Brussel en Waals-Brabant. Het doet « Lokale informatie verstrekken over gemeenten waar tienduizenden Franstaligen wonen. Van openbare werken, tot onderwijs, via de sport tot het gemeentelijke beleid in bredere zin. Vijf journalisten houden zich er mee bezig.

Saga Belgica
De redactie van *Le Soir* heeft zich lang ondergedompeld in de geschiedenis van de communautaire verhoudingen tussen Vlamingen en de Franstaligen in de geschiedenis van de Franstalige gemeenschappen. Het is een hartskreet en nog altijd blijkt er een verlangen uit om te begrijpen wat er leeft in Vlaanderen. « Maar waarom moeten de Franstaligen die een hoofdrol spelen in de geschiedenis van de communautaire verhoudingen tussen Vlamingen en de Franstaligen in de geschiedenis van de Franstalige gemeenschappen? Het is een hartskreet en nog altijd blijkt er een verlangen uit om te begrijpen wat er leeft in Vlaanderen. »

Wemmel / Un ultime recours de la Région flamande

Toujours pas de « oui » définitif à un Aldi

Près de cinq années déjà qu'Aldi attend sa parcelle d'une cinquantaine d'ares à Wemmel, entre l'avenue Reine Astrid, l'avenue des Nerviens et la rue Guyot. Si le chantier n'est toujours pas lancé, c'est à la suite des multiples refus et recours des parties concernées, venus paralyser l'implantation de la nouvelle succursale de la chaîne « hard discount » dans la commune. Aujourd'hui, la Province du Brabant flamand et le Collège wemmelois ont finalement dit oui, mais, pour la Région flamande et les riverains, c'est toujours non. En cause : des impacts sur la mobilité dans une zone plutôt résidentielle.

Seule certitude dans le dossier : si Aldi il y a, ce sera un Aldi « new look ». Traduisez : sur pilotis. Parce qu'après avoir essayé deux refus de permis d'urbanisme en 2007, c'est cette ultime mouture du projet qui a emporté l'adhésion du Collège.

L'ESSENTIEL

- L'implantation d'un nouveau magasin Aldi avenue des Nerviens n'est toujours pas acquiesc.
- Un ultime recours a été introduit par la Région flamande et quelques riverains.

Pour lequel « les problèmes de mobilité sont définitivement réglés » avec les dernières adaptations proposées. À savoir, une construction sur « pilotis » pour pouvoir loger un parking sous le magasin et la mise en sens unique de l'avenue des Nerviens sur une cinquantaine de mètres.

L'entrée du futur commerce se situerait sur l'avenue des Ner-

viens. Juste en face, à une dizaine de mètres : une rangée de maison unifamiliales. Résultat sur ce tronçon ? Une augmentation relative de 42 % de la fréquentation, soit 28 véhicules par heure en plus, lit-on dans une étude de mobilité payée par Aldi. Mais une génération supplémentaire de trafic routier « qui reste en dessous des 10 % », lorsqu'on parle de l'augmentation de la circulation sur l'ensemble de l'avenue des Nerviens qui atteint actuellement au maximum 422 véhicules par heure. On tournerait alors en moyenne aux alentours de 465 véhicules aux heures de pointe.

Or, dans la commune de Gand, on a fixé, pour une rue d'habitation comme cette avenue, la « capacité d'habitabilité » à 250 véhicules aux heures de pointe, est-il expliqué dans le dossier communal. La « capacité d'habitabilité » est donc déjà largement dépassée si l'on appli-

que le même seuil de tolérance qu'à Gand, mais pas si l'on suit l'étude de mobilité où la limite est fixée à 800 véhicules par heure. Une augmentation « acceptable », comme conclut l'étude de mobilité réalisée pour Aldi.

Biens dévalués

La situation actuelle ? Les Wemmelois attendent le résultat d'un dernier recours introduit en 2009 par la Région flamande et quelques riverains auprès du conseil provincial, toujours pendant actuellement. Avec pour motivations, au-delà de la pression automobile évoquée, des questions de dévaluation des biens immobiliers et « une crainte de certains que la cité Modèle, bloc à loyers modérés sur Laeken avec une population fragilisée, vienne faire ses courses sur Wemmel », explique Christian Andries (LB), bourgmestre de Wemmel. A suivre. ■

■ DIDIER HAINE

24 HEURES | 1 COUP D'ŒIL

Trois blessés sur le ring

Un accident de la circulation lundi matin a provoqué des problèmes de circulation sur le ring intérieur de Bruxelles, à Zaventem, provoquant d'importants embouteillages. Quatre voitures ont été impliquées dans l'accident qui s'est produit vers 8 h 45. Un conducteur a probablement été aveuglé par le soleil bas. Trois personnes ont été légèrement blessées lors de cet accident qui a nécessité la fermeture de trois bandes de circulation. Cette situation a rapidement conduit à la formation de files à partir de Grand-Bigard, soit sur plus de 15 kilomètres. (b)

HANDBALL Crainhem battu d'entrée à Visé : 37-29

Premier coup d'envoi des play-offs décevant pour le handball club Crainhem. Il jouait à Visé. Le début de match s'est montré équilibré, mais Visé a rapidement fait montre d'une plus grande volonté. Crainhem menait 1-3 à la quatrième minute des œuvres de Benoît Lamury, Yoann Klein et Gaëtan Vanlaeke, mais Visé s'est montré ensuite rapide en contre-attaque et a surpris plusieurs fois Crainhem, passant devant à la onzième minute. Devant un jeu de Crainhem trop lent, le gardien visétois a permis à ses avants de prendre la défense bruxelloise de vitesse. Si la défaite à Visé n'est pas catastrophique en soi, la manière doit changer pour les prochaines échéances. La chance de jouer les play-offs doit servir au club bruxellois. Le HC Kraainem reçoit Tournai samedi prochain, l'autre grand candidat à la montée. (P.-Y. M.)

CRAINHEM Vol de voiture et cambriolage

Une camionnette de type Mercedes Sprinter a été volée ce week-end à Crainhem. Le véhicule était stationné avenue Astrid. Le propriétaire a remarqué le vol à son réveil et prévenu la police. Par ailleurs, dans la rue du Moulin, des voleurs ont emporté une petite somme d'argent suite à un cambriolage. (J. Vn)

SNCB Un train brûlé un feu rouge à Linkebeek

Un conducteur de train a brûlé un feu rouge à hauteur de Linkebeek. L'incident a entraîné des retards sur la ligne Hal-Malines. (b)

À NOS LECTEURS Un incident technique à notre imprimerie

Un incident technique à notre imprimerie a sérieusement perturbé la section régionale de votre journal du week-end. Nous vous présentons toutes nos excuses.

Wezembeek-Oppem / L'ouverture d'une procédure de marché public a été votée

Feu vert pour un nouveau centre administratif

Le conseil communal de Wezembeek-Oppem a voté lundi soir l'ouverture d'une procédure de marché public afin de désigner un bureau d'étude pour l'élaboration d'un plan d'exécution spatial « Centre administratif ». Le conseil a ainsi ouvert la voie à la construction d'un nouveau centre administratif et d'une place communale, inexistante aujourd'hui.

« Aujourd'hui, les citoyens se perdent dans nos vieux bâtiments, une ancienne école, les locaux sont trop petits et pompent beaucoup d'énergie », explique Frédéric Petit (LB-Union), échevin en charge de l'aménagement du territoire. Nous avons donc lancé un appel d'offres afin de dénicher un bureau d'étude qui devra préparer un nouveau plan d'affectation. Plan qui permettra la construction d'un centre administratif moderne et accueillant plus ou moins à l'emplacement du bâtiment actuel. Dès que ce plan sera voté – il faut compter pour cela deux ou trois ans – nous passerons à la phase d'exécution d'un avant-projet. Et là, ce seront les architectes qui devront commencer à dessiner. »

Place communale

Concrètement, qu'est ce qui va changer ? « Nous avons le projet de créer donc un nouveau centre administratif et également une nouvelle salle polyvalente qui devra remplacer l'actuelle salle des fêtes », ajoute Frédéric Petit. Par ailleurs, le but ultime de ce plan d'affectation, c'est d'agencer ces nouveaux bâtiments autour d'une place communale. Place qui devra être verte et conviviale, et que nous n'avons pas à ce jour à Wezembeek-Oppem. L'actuel terrain de

IL FAUDRA DEUX OU TROIS ANS avant qu'un plan d'affectation soit voté. Avant de céder le relais aux architectes en vue d'une inauguration en 2018. Le bourgmestre non nommé François Van Hoobrouck d'Aspre ne manquera pas d'en être. © ALAIN DEWEZ.

football qui se trouve derrière l'actuelle maison communale deviendra quant à lui une zone de lotissements. »

Et les autorités communales favoriseront également l'implantation de certains commerces

autour de cette place communale. « Mais pas de façon sauvage, commente Frédéric Petit. L'ancienne caserne de police, le long de l'avenue de l'Europe, sera bientôt détruite et fera place à un immeuble. Là, on peut imagi-

ner, des commerces au rez-de-chaussée, par exemple. Il y aura donc bien des espaces pour les commerces mais ce n'est pas l'objectif principal. »

L'élaboration de ce tout nouveau plan d'exécution spatial

prendra deux à trois ans. « L'élaboration d'un projet concret se fera également en deux ou trois ans. Notre rêve est donc de voir ce nouveau centre terminé et inauguré avant 2018. » ■

JULIE VANSTALLEN

PARENTHÈSE

« Jardin du couvent » deviendra zone de logements

Le bureau d'étude qui dessinera les contours d'un nouveau plan d'affectation pour le centre administratif devra en parallèle également s'occuper de la zone dite « Jardin du couvent », espace situé entre la rue Louis Marcelis, l'avenue de Wezembeek et la rue Jan Baptist De Keyser. « On souhaiterait construire, à côté de l'actuelle maison de repos, du logement intergénérationnel. Avec tout autour des espaces verts où se promener et parmi lesquels l'historique du lieu – la grotte, la petite chapelle... – serait mis en valeur, explique Frédéric Petit (LB-Union), échevin en charge de l'aménagement du territoire. Mais, ici aussi, le bureau d'étude devra tout d'abord étudier la faisabilité du projet. Et un nouveau plan d'affectation de l'espace devra être voté avant de pouvoir passer à l'élaboration d'un projet concret. »

J.VN